

Elis och Sigrid Pettersson på Rödhakevägen 19

När undertecknade flyttade till Sunnersta i slutet av 1950-talet, hade vi flera grannar, som flyttat hit från landsbygden i olika delar av Uppland för att arbeta i stan. På grund av den fortgående mekaniseringen sysselsattes ju då betydligt färre personer än tidigare i jordbruket. Till denna kategori hörde Elis och Sigrid Pettersson på Rödhakevägen 19, våra närmsta grannar, som vi har många goda minnen av.

Elis (Elias) Pettersson (1894-1979) föddes på Salsta, där hans far var gårdssmed. Sigrid (1898-1996) föddes på Sätuna. Hennes far var skogvaktare. Som nygifta bodde Elis och Sigrid i Åkerby, där Elis var lantarbetare. Senare flyttade de till Dalby för samma typ av arbete. I slutet av 1930-talet flyttade Elis och Sigrid med dottern Aina in till Uppsala. Elis blev fastighetsskötare för några hyreshus på Kungsgatan och han fick då ägna mest tid åt att sköta eldningen i "sina" fastigheter. Detta var under krigsåren i början av 1940-talet, då det var mycket svårt att få tag på bränsle. Med inlevelse berättade han hur det var att elda pannor, gjorda för kokseldning, med sur ved, kommen direkt från skogen och lagrad på en snöig gård. I fastighetsskötarens omoderna lägenhet kunde det t.o.m. bli isbark på fönstrens insida. Så snart de flyttat till stan började Sigrid städa hos några "professor-skor" och "doktorinnor".

År 1944 köpte Elis och Sigrid huset på Rödhakevägen (dåvarande Trädgårdsvägen) i Sunnersta, där de sedan bodde så länge de

levde. Elis hade då fått arbete på Sveriges Utsädesförenings filial på Ultuna (ofta kallad Svalövsfilialen), där han med ackuratess ansvarade för fältarbetena i Utsädesföreningens sortförsök på Ultuna och på andra platser i Mälardalen. Samtidigt fortsatte Sigrid att städa hos sina professorskor och doktorinnor i stan. Deras hus, byggt 1923, hade två rum och kök på bottenvåningen och två små rum på övervåningen. De första åren hyrde de ut rummen på övervåningen till Ultunastudenter.

Både Elis och Sigrid var goda berättare och talade gärna om sin barndom. Elis far måste ha varit en karismatisk person, som bl.a. var engagerad som söndagsskollärare. Elis berättade att ärkebiskop Nathan Söderblom en gång sagt att han önskade att han kunnat predika så levande och engagerat som smeden på Salsta. Vi har säkerligen att göra med personer, som tillhörde vad man förr i tiden ofta kallade begåvningsreserven, d.v.s. sådana som kunde nått långt, om de fått möjlighet att studera.

Som pensionärer var både Elis och Sigrid goda slöjdare. Nedan visar vi bl.a. en bild på Elis, när han avsynar sina tuppar, som han tillverkade av björkgrenar och som många grannar och vänner fortfarande kan glädja sig åt. En annan bild visar Sigrid, när hon syr en fin duk i filé-gipyr.

*(Inge och Margareta Håkansson
Bengt Eriksson)*

Elis avsynar tupper och Sigrid syr en duk i filé-gipyr.

När man avverkade skog inför nybebyggelsen i Sunnersta omkring år 1970, passade Elis och Sigrid på att ta vara på toppar och grenar till bränsle i vedspisen och kakelugnarna, som fortfarande användes. T.h. bygger Elis ett nytt växthus på Svalövsfilialen.